

Lélekben és igazságban



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 11:16; Lukács 1:46-55; 4:5-8;
19:37-40; János 4:1-24

„De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádoíuiul” (Jn 4:23).

Amint a negyedév során többször is megállapítottuk, az első angyal üzenete felhívás az „örökkévaló evangélium” hirdetésére, amelynek középpontjában Jézus, a testet öltött Isten áll, aki számunkra felfoghatatlan erők és eszközök által emberként született a világra.

Próbáljuk felmérni, hogy mit is jelent ez! Az egész teremtett világot életre hívó Isten emberré lett (Jn 1:1-3), emberként büntelen életet élt, majd pedig az egész emberiség bűneiért feláldozta magát. Gondoljunk csak a világegyetem méreteire, a galaxisok milliárdjaira, amelyeket mind csillagok milliárdjai alkotnak, és mindezt Jézus teremtette meg! Ez meghaladja az ember felfogóképességét, olyan elképesztő, hogy nem fér a fejünkbe. Érthető, hogy Pál így írt: *„Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje” (1Kor 1:18).*

Nem csoda, hogy imádatnál gondolunk Istenre, ha felvillan előttünk ez az igazság! A héten az istentisztelettel és dicsérettel kapcsolatos kérdéseket vizsgáljuk meg, amint azok a testet öltött Krisztus, a teremtményei formáját és testét felvevő Teremtő szolgálatában mutatkoztak meg.

MÁRIA HÁLAÉNEKE

Jézus anyja, Mária felé évszázadokon át a hívők óriási érdeklődése irányult, ám ez az érdeklődés számtalan olyan forrásáig terjed, ami a Szentírásban nem gyökerező tradíció.

Máriának valóban döntő és kiemelkedő szerepe volt abban, hogy Krisztus eljött a földre; csodálatos módon a méhében fogant meg a Megváltó, majd ott növekedett születéséig. Csak a legmélyebb ámulattal gondolhatunk erre a csodára az Újszövetségben felvillanó világosság fényében. A fiatal Mária valószínűleg nem tudta igazán felmérni, mi is történik vele, noha azzal bizonyára tisztában volt, hogy olyan fantasztikus esemény részese, ami óriási következményekkel jár népére nézve. Ahhoz azonban eleget értett, hogy az életét gyökeresen megváltoztató, csodálatos körülményeket ámulattal figyelje.

Olvassuk el Mária énekét Lk 1:46-55 szakaszában! Milyen előzményei voltak ennek az éneknek? Miért énekelt Mária? Az istentiszteletnek és dicsőítésnek mely elemeivel találkozunk itt? Mi kerül itt ismét elő, amit a negyedév során már többször érintettünk?

Mária énekében az Ószövetségből, kora Bibliájából vett utalásokat és képeket találunk. Dicsőíti az Urat, elismeri, hogy nemcsak az ő életét, hanem egész népét is Isten vezeti. Ábrahámra vonatkozó megjegyzése világos utalás arra a szövetségre, amit népével kötött az Úr. Mária áldja Istent ígéreteiért, amelyekben látja saját és népe jövőjének reményét.

Még ha kevés is volt az, amit valóban tudhatott, de az Úr munkálkodását kétségkívül felismerte. Ezért volt olyan hálás, ezért fejezte ki hódolatát.

A saját életünkben mennyit veszünk észre a „csodálatos” dolgokból? Vagy talán megeshet, hogy túlságosan megkeményedtünk, bezárkóztunk, begubóztunk és nem vesszük észre, amit kellene?

IMÁDAT ÉS SZOLGÁLAT

„Majd felvívén őt az ördög egy nagy magas hegyre, megmutatá néki e föld minden országát egy szempillantásban, és monda néki az ördög: Néked adom mindezt a hatalmat és ezeknek dicsőségét; mert nékem adatott, és annak adom, akinek akarom; azért ha te engem imádsz, mindez a tiéd lesz. Felelvén pedig Jézus, monda néki: Távozz tőlem, Sátán; mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj” (Lk 4:5-8).

Idézzük fel, amint Jézus az éhezés, fáradság, önmegtartóztatás és szűkölködés negyven napja után ki volt téve az ördög nyílt és szentelen kísértésének! Nem nehéz elképzelni, hogy a kísértéskor milyen csodaszépnek tűnhettek a föld minden országai, nagy hatalmukban és dicsőségükben. Sátán a mestere annak, hogy e világ dolgait elbűvölőnek, kellemesnek, teljességet nyújtónak mutassa be. Éppen ezért van az, hogy az emberek olyan könnyen esnek e világ csapdáiba.

Olvassuk el ismét figyelmesen az iménti verseket, különös tekintettel Jézus szavaira! Mi lehetett azzal a célja, hogy összekapcsolta az imádatra és szolgálatra való felszólítást? Hogyan kötődik ez a kettő egymáshoz?

Az egész Szentírás összefüggésbe hozza egymással a hamis istenek imádatát és szolgálatát. „Se szemeidet fel ne emeld az égre, hogy meglásd a napot, a holdat és a csillagokat, az égnek minden seregét, hogy meg ne tántorodjál, és le ne borulj azok előtt, és ne tiszteljed azokat, amelyeket az Úr, a te Istened minden néppel közölt, az egész ég alatt” (5Móz 4:19; lásd még 11:16; Zsolt 97:7; Dán 3:12). Az ember alapvetően azt szolgálja, amit imád, ebből következően különösen fontos, hogy csakis az Urat imádjuk!

Itt találkozunk egy fontos kérdéssel az istentisztelettel kapcsolatban. Nehéz elképzelni, hogy valaki hittel imádjá az Urat, alázattal, szeretettel és félelemmel meghajol előtte, ugyanakkor más „isteneket” szolgál. Tehát a bálványimádástól Isten tisztelete védhet meg. Minél több időt szentelünk Isten imádatára, még ha csak egyéni áhítatunkban is, annál erősebb védelmet élvezünk az önzéssel, a bűnnel és a szolgálatunkért vetekedő minden egyéb erővel szemben!

Gondolkozzunk még azon, hogy azt szolgáljuk, amit imádkunk! Tapasztalataink szerint hogyan mutatkozik meg ez az elv az életünkben? Hogyan segíthet az istentisztelet abban, hogy egyedül az Úr szolgálatára tudjuk összpontosítani a figyelmünket?

AZT IMÁDNI, AMIT NEM ISMER AZ EMBER

Amint azt már számos alkalommal láttuk, még Izráel népe között, az Úr által bevezetett bonyolult és mély tartalmú istentiszteleti formák esetében is, Isten nem csupán a formaságokra figyel. A hagyományok és a liturgia formáságai csupán egy bizonyos cél elérésének eszközei, a cél pedig nem más, mint az, hogy az ember egész valóját, testét, lelkét átadja a Teremtőnek és Megváltónak. Azonban sokkal könnyebb a vallást pusztán bizonyos formaságok, tradíciók és külsőséges cselekedetek sorozataként gyakorolni, mint naponta önzetlenül lemondani énünkről, és alázattal, hittel elfogadni az Urat. Ez bizonyára kellő magyarázattal szolgál arra nézve, hogy miért foglalkozik a Biblia olyan hosszasan azokkal, akik nem térnek teljes szívből Istenhez, még ha istentiszteletük formailag „helyesnek” is látszik.

Jézus is foglalkozott ezzel a problémával, amikor emberként a földön élt.

Olvassuk el Jn 4:1-24 szakaszát! Milyen fontos dolgot emelt ki Jézus a 21. versben, amikor a samáriai asszonnyal beszélt? Miért akarta, hogy a nő ne az istentisztelet meghatározott helyeire figyeljen, hanem valami másra?

Jézus felkeltette az asszony figyelmét, amikor utalt a nő néhány féltve őrzött titkára. Ezt a pillanatot pedig arra használta fel, hogy valami jobbat mutasson neki. „Asszony, *hidd el nekem*” – szavaival Jézus azt kívánta megerősíteni, hogy az igazi vallás jóval többet jelent pusztán az istentisztelet külsőleges formaságainál és helyszíneinél. A hegy, amire utalt, a Garizim hegye volt, ott építettek templomot a samaritánusok. Az asszony az eddig elhangzottakban nem találhatott olyat, ami egy zsidó férfi szájából elhangozva meglepőnek tűnt volna. Jézus azonban nem fejezte itt be. Még Jeruzsálemet is megemlítette, a szent templom helyét, amit Ő maga választott ki. Ekkor, szolgálatának korai szakaszában világosan rámutatott arra, amit később egyértelműen meg is fogalmazott a templomra utalva: „*Nem marad itt kő kövön, mely le nem romboltatik*” (Mt 24:2). Jézus ezt azért mondta, hogy „*élő vizet*” (Jn 4:10) adjon az asszonynak. Ez az élő víz Ő maga. Meg akarta láttatni vele, hogy az igazi istentisztelet a Teremtővel és a Megváltóval való személyes kapcsolatból fakad, nem pedig hite tradícióiból és formáságaiból, amelyek eltértek a zsidók igazi hitétől. A Jeruzsálemre tett célzása (Jn 4:21) azt bizonyította, hogy még az általa létrehozott áldozati és istentiszteleti rendszeren is túlmutatott.

Hogyan mélyítheti el az Istennel való kapcsolatunkat istentiszteletünk minden részlete?

ISTEN IGAZ TISZTELŐI

„De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit” (Jn 4:23).

Jézus először is a samáriai asszony figyelmét elfordította az egyes istentiszteleti helyekről, majd kijelentette, hogy a zsidó hit közelebb áll az Úrhoz. Ezek után beszélt neki „az igazi imádók”-ról. A 21. versben azt fejtegette, hogy „eljő az óra”, amikor az emberek sem azon a hegyen, sem Jeruzsálemben nem imádják Istent. A 23. versben viszont kijelentette, hogy „eljő az óra, és az most van”, amikor az igaz imádók lélekben és igazságban imádják Istent. Másként szólva ez azt jelenti, hogy ne a múltbéli dicsőségre figyeljünk, de ne is valamilyen jövőbeli eseményre. Hiszen „most van” itt az idő arra, hogy úgy imádjuk az Urat, amint megérdemli, ezáltal pedig részesüljünk az általa felajánlott szeretetből, kegyelemből és üdvösségből.

Jézus kijelentette, hogy az igaz imádók „lélekben és igazságban imádják az Atyát”. Mit jelképez ez a két elem, és hogyan alkalmazhatjuk ezeket ma a saját istentiszteletünkben? Lásd még Mk 7:6-9!

Jézus itt egy kiegyensúlyozott istentiszteleti formára utalt, azt nyilvánította szükségesnek. Az ilyen istentisztelet a szívből fakad, őszinte és mélyen átértett, Isten szeretetéből és félelméből ered. Semmi baj nincs azzal, ha az érzelmek is helyet kapnak az istentiszteletben, hiszen éppen a hitünk készlet Isten szeretetére (1Jn 5:2; Mk 12:30). Vajon hogyan lehetne ezt különválasztani az érzelmektől? Ugyanakkor Isten arra szólítja igaz tisztelőit, hogy „igazságban” imádják Őt. Kinyilatkoztatta akaratát, igazságát, törvényét – ez az az igazság, amit elvárása szerint hinnünk és betartanunk kell. Igazi tisztelői szeretik Istent; ez a szeretet készletti őket arra, hogy szolgálják az Urat, engedelmeskedjenek neki és azt tegyék, ami helyes. Ám hogyan tudhatnák, mi a helyes, ha nem ismerik az igazságot a hitről, az engedelmességről, az üdvösségről stb.? Téves az a felfogás, miszerint nem számít, miben hisz az ember, mert egyedül az őszinteség, a komolyság a fontos. Ez a képletnek csak az egyik fele. Igaz, a helyes tantétel nem menthet meg, de általa jobban megértjük Isten jellemét, aminek arra kell ösztönöznie, hogy még inkább szeressük és szolgáljuk Őt.

Vajon istentiszteletünkben nagyobb szerepe van a léleknek, mint az igazságnak, vagy az igazságot tartjuk fontosabbnak a léleknél? Hogyan tanulhatjuk meg beépíteni és egyensúlyban tartani az istentisztelet mindkét elemét?

LEBORULVA IMÁDNI

A kereszténység történelmének hosszú évszázadai alatt az egyházat igencsak megosztotta Krisztus istenségének kérdése. Vajon Jézus valóban örök Isten, az örökkévalóságtól fogva egy az Atyával? Vagy Őt is az Atya teremtoi hatalma hívta életre, Ő is teremtmény?

Egyházunkban a kezdeti időkben szintén megmutatkozott némi zavar e kérdést illetően. Ellen White nagyon határozottan megfogalmazta álláspontját – amit egyházunk ma teljesen elfogad:

„És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: *Velünk az Isten*’ (Mt 1:23). *’Az Isten dicsőségének ismerete*’ látható *’Jézus Krisztus arcán*’ (vö. 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. *’Isten képmása*’, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője – az Ő *’dicsőségének világoztatása*’ (vö. 2Kor 4:4, 6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát – hogy legyen **’VELÜNK AZ ISTEN**’. Ezért jövendölték róla, hogy *’nevét Immánuelnek nevezik*” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. 11. o.).

Mit fejeznek ki Krisztus istenségével kapcsolatban a következő bibliaszövegek? Mt 2:11; 4:10; 9:18; 20:20; Mk 7:6-7; Lk 24:52; Jn 9:38

Jézus egészen világosan fogalmazott, amikor Sátánnak válaszolt (Mt 4:10), hogy egyedül az Urat illeti meg az imádat. Ez elvezet egy lényeges kérdéshez, ami kitűnik a fentebb idézett versekből: Krisztus soha nem utasította el azokat, akik imádatot fordultak felé. Számos példát találunk rá, hogy emberek imádatot fordultak le előtte, de egyiküknek sem felelt így: *Ne imádjatok engem, imádatotok egyedül az Atyát illeti!* Ennek mindig az ellenkezője történt.

Olvassuk el Lk 19:37-40 verseit! Hogyan viszonyult Jézus azokhoz, akik imádatot fordultak felé? Ezzel kapcsolatban mire következtethetünk abból, amit a farizeusoknak mondott?

Itt az a lényeg, hogy ismét kiemeljük a negyedév fő témáját: fontos, hogy Jézust imádjuk, Ő legyen tiszteletünk középpontjában. Minden ének, minden imádság, minden prédikáció, mindaz, amit teszünk, így vagy úgy, végső soron gondolatainkat Krisztus, a testet öltött Isten felé terelje, aki odaadta magát a bűneinkért való áldozatul. Kétségkívül az a kedves istentisztelet a szemében, ami nagy tiszteletet, szeretetet ébreszt bennünk Urunk iránt.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó. „Velünk az Isten” című fejezete.

„Nem azért kerül az ember közösségbe Istennel, hogy egy szent hegyet vagy egy szent templomot keres. A vallást nem szabad külső formákra vagy ceremóniákra korlátozni. Egyedül az a vallás vezet Istenhez, amely Istentől jó. Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, az isteni Lélektől kell születnünk. Ő megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodást, új képességgel ruház fel, hogy ismerjük és szeressük Istent. Összes parancsolata iránt készséges engedelmességgel ajándékoz meg. *Ez az igazi istentisztelet*, a Szentlélek munkájának gyümölcse” (i. m. 148. o.).

„...Ő maga, aki egyenlő volt Istennel, tanítványai szolgájaként járt el... Krisztus, aki előtt minden térdnek meg kell hajolni, és egyszer meg is hajol majd minden térd; akinek a szolgálatát a dicsőség angyalai megtiszteltetésnek tekintették, lehajolt, hogy megmossa azoknak a lábait, akik Uruknek mondták őt” (i. m. 554-555. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Krisztus korának vallási vezetői azt állították, hogy ismerik az Írást, ugyanakkor a történelem legnagyobb csodájáról, a Messiás születéséről fogalmuk sem volt, miközben a napkeleti bölcsek a megfelelő időben és helyen keresték. Vajon mi a jelentősége e történetnek ma a keresztényekre és az egyházra nézve? Hogyan kerülhetjük el a Krisztus korabeli emberek hibáit ma, amikor látjuk az utolsó időkre vonatkozó próféciaák teljesedését?
2. Beszélgessünk Krisztus istenségéről! Miért olyan fontos ez hitünk és istentiszteletünk szempontjából? Mit veszítenénk, ha nem fogadnánk el maradéktalanul azt, hogy Krisztus öröktől fogva létező Isten?
3. Gondoljunk Máriára és arra, hogy az események lélegzetelállító fordulata láttán mi játszódhatott le gondolataiban! Vajon mennyi mindent *nem* értett, és bizonyos dolgok milyen nagy nehézséget okozhattak neki (pl. különös várandóssága). A számtalan felelet nélkül maradt kérdés, nyugtalanító gondolat, bizonytalanság dacára is képes volt dicsőíteni, imádni az Urat. Hogyan tanulhatjuk meg mi is ezt tenni: imádni és dicsőíteni az Urat, még ha sok is a bizonytalanság vagy amit nem tudunk? Miért éppen ez a legjobb alkalom tiszta szívből imádni az Urat?

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET: BOLDOG EMBER

Boldog ember,
kinek jól megy dolga,
aki egészséges, nem beteg.
„Boldog ember”
- gondolhatják róla,
s tán irigylik is az emberek.
- Én nem azt nevezem boldogságnak,
ha könnyű az élet, szárnyaló:
- az a boldog ember,
akinek hite van.
Az ajkán mindig bölcs
és építő a szó.